

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Confutatio. Pro cæco reo parricidij per ἀνακόλ[...]*δον*, & ἀπίδανον. Capvt
XL.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

di causa vetat: vt cum causa, non telum quaeretur, qui sui defendendi causa telo esset vsus, non hominis occidendi causa habuisse telum iudicaretur.

Vide item, quae habet Cicero pro Amer. 42. 44. 45. 48. 52. 54. Caccina. 82. 84. Muren. 67. Harusp. 17.

Confutatio.

Pro caeco reo parricidij per ἀνακόλυσον, & ἀπίθανον.

CAPVT XL.

Quinti. Mel. 1.

VOlo nunc scire quemadmodum dicat explicatum, tam difficile facinus: caecus parricidium cogitauit, cum quocuius se commisit oculis iturus per totam domum? Quem ducem elegit ille, qui erat in cubiculo suo solus? Secum, opinor, secum deliberat. Sufficit sibi, cum homine expeditissimo loquitur. Cur enim socium conscientiae quaerat? omnia potest scire. Primum nox quando sit: Deinde prospicere sollicitè, an omnis familia dormiat: Gradu suspensio ponere certa vestigia, & in omnem timoris sui partem sollicitum circumagere vultum. O quam parum est in metu, ipsos etiam oculos habere. Ita non iste sibi dixit: Occidere quidem patrem volo, sed quem sequentur haec manus? Nocte solus egrediar, sed quando perueniam? puras non iunctis habitare liminibus: domus inter patrem, filiumque media. Quantum erroris, quantum morae! spatium ingens, & vix metiendum. Caecitas inconsulta quid agis? nox ante deficiet. Quid si deinde, vterque vigilauerit: quid si nouerca? Age limen inueniam, cardines sine strepitu mouebo, dormientis cubiculum intrabo, quiescentem feriam patrem, semel satis erit, nec nouerca vigilabit. Securus egrediar, sciente nullo reuertar. Vota sunt ista, sed oculorum, caecus desperaret etiam, si tam multa nox polliceretur. Hoc loco quaeram necesse est, quae ratio fuerit, vt iuuenis ad parricidium suo potissimum gladio vteretur. Nimirum illud in mentem venit, quia erat relicturus. Nam si alienum, & ignotum iam vulnere patris gladium reliquisset, poterat de percussore dubitari. Hic attulit suum, vt etiam si euasisset, tamen ferro suo teneretur. Cur ergo, inquis, gladium in cubiculo tuo habebas? quia habueram semper, quia vsurus illo non eram. Ferrum ego patri-

cidio meo, tot ante annos praeparauit, & secundum illum, quem minabar, patri tandiu innocens fui. Ego eram ferro, ac mente paratus, & tot abiere noctes, ante gladium illum familiarum oculis tuis feci, ante omnibus seruulis notum. Pependit in cubiculo meo, tanquam testis conscientiae meae, palam in medio, negligenter, sic vt subtrahi possit. Non illud conscientia trepida velauit, tam notus in cubiculo fuit, quam caecitas domini.

Confutatio, in qua explicatur lex.

Lex, qui parentes in calamitate deseruerit, insepultus abijciatur.

Filius, vt patrem redimeret è vinculis, matrem caecam reliquit.

Pater alligatus est, mater caeca est. Vnus utriusque filius, magna locorum distantia. Habet lex in medio debitorem. Duc ad vtrum maius, ad vtrumque non potes, nisi hanc misero conditionem imponimus, vt quicquid fecerit, proijciendus sit. Si exierit, mater sepe- liri vetabit: si remanserit, pater.

Quin de ora 6.

De peroratione.

CAPVT XLI.

PERORATIO, quasi extremus actus restat, oratori strenuo, & diligenti minime negligendus. Et eo quidem magis excoendendus, quod, quae vltimo loco dicuntur, aculeum mentibus auditorum, potissimum insigere, atque relinquere debeant. HENRICVS ille MAGNVS, cuius, vt & Regis optimi, & Auaustissimi Parentis saepius iucundissime recurrat memoria, vt magnum, & in omnibus rebus estimatum fuit eius iudicium, dicebat se oratores ex perorationibus cognoscere, quod initio artificiosis iligata verborum structura, ad numeros ferretur oratio: sub finem natura ipsa, se in suis motibus promeret frequentius. Euenit vsu plerumque multis, vt initia habeant splendida, lentos, & iacentes exitus. Cum enim toti in illud, quod primum occurrit, in exornanda scilicet proemia, acerrima mentis cogitatione ferantur, extrema, vel iam hebescentibus ingenij, & industriae aculeis, vel certe temporis penuria, perquam neglecta, atque arida esse patiuntur. Itaque initio, cum elaborata orationis, veluti pennae innixi rapiuntur, placent sub finem, deficiente iam arte, cum parum natura habeant.

Peroratio. nis momentum.

Henrici Magni iudicium de oratoribus.

Causa suauis perorationis.

